

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (กรมวิชาการ. 2545 : 2) ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการศึกษาหลายประการ ที่สำคัญ คือ การจัดการศึกษายึดหลักการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้ด้วยการแสวงหาความรู้ด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมกระบวนการคิด และความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้การจัดการหลักสูตรการเรียนการสอนยังให้ความสำคัญกับภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่นมากขึ้นดังมาตรา 7 ซึ่งกล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ว่ามุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง จากมาตราดังกล่าวแสดงถึงกระบวนการที่สนใจในการจัดการศึกษาของไทยที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนในด้านความ ใฝ่รู้ ทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการส่งเสริมด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีลักษณะดังกล่าวอย่างเป็นรูปธรรมจึงจำเป็นต้องมีการปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบ เริ่มตั้งแต่การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา การจัดการกระบวนการเรียนรู้จึงต้องมีการปรับเปลี่ยนทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ในด้านการพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (2545 : 2) ให้ความสำคัญต่อการสืบทอด ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมของชาติ โดยกำหนดไว้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้และหลักสูตรการเรียนการสอนหนึ่งในศิลปวัฒนธรรมของชาติที่ถือว่าเป็นศิลปะชั้นสูง ควรค่าแก่การสืบทอด สร้างสรรค์ และพัฒนาไม่ให้สูญสิ้น นั่นคือ การศึกษาด้านนาฏศิลป์ไทย (อุษา สบถุภย์. 2547 : 2) เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของเอกลักษณ์ความเป็นชาติที่มีศิลปวัฒนธรรมเป็นของตนเองมานาน แต่กำลังจะสูญหายไปไม่ช้าถ้ายังขาดการอนุรักษ์และการพัฒนาสร้างสรรค์ในทางที่เหมาะสม

นาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติที่แสดงถึงศิลปวัฒนธรรมไทยในรูปแบบของศิลปะการแสดงประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การแสดงโขนละคร ละคร ระบำ รำ ฟ้อน การบรรเลงดนตรี วรรณกรรม เป็นต้น กล่าวได้ว่าศิลปะด้านนี้เป็นศิลปะที่สร้างสรรค์ความสุข ความบันเทิง มุ่งเน้นให้ผู้ดูเกิดความสุขจากการชมความงดงามหรือสุนทรีย์ของศิลปะการแสดงนั้น ๆ ซึ่งสุนทรีย์ทางนาฏศิลป์ไทย มีความหมายถึงความงดงามของศิลปะการแสดงไม่ว่าจะเป็นความงามของแบบแผนการรำรำ การร้อง การแสดงละคร ตลอดจนความไพเราะของท่วงทำนองดนตรี และความเหมาะสมกลมกลืนในการเลือกอุปกรณ์ประกอบการแสดงต่าง ๆ ซึ่งสุนทรีย์ภาพของบุคคลมีความสำคัญต่อการรับรู้ด้านความงามทางนาฏศิลป์ไทย และมีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม ความต้องการของสุนทรีย์ภาพ คือ ความงาม ความพอเหมาะพอดีและความคิดสร้างสรรค์ อันถือได้ว่าเป็นพื้นฐานทางจิตใจของมนุษย์และสังคมในอารยประเทศไม่น้อยไปกว่าความต้องการทางด้านวัตถุและปัจจัยในการดำรงชีวิต สุนทรีย์ภาพของคนสามารถแบ่งได้ออกเป็น 4 ระดับ คือระดับที่ 1) เป็นการรับรู้ทางความรู้สึก ที่เกิดจากการได้พบเห็นงานศิลปะหลาย ๆ รูปแบบ อาศัยความสังเกตการพิจารณาในความงาม แล้วมีผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกของตน ระดับที่ 2) ความเข้าใจเป็นขั้นที่สามารถอธิบายการรับรู้ความงามให้ผู้อื่นฟังได้อย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจทางศิลปะในขั้นพื้นฐาน ระดับที่ 3) ความซาบซึ้ง เป็นการรับรู้และชื่นชมในคุณค่าของศิลปะอย่างแท้จริง โดยมีความรู้ความเข้าใจในศิลปะประเภทนั้น ๆ เป็นอย่างดีถึงขั้นสามารถลงมือปฏิบัติได้ และในขั้นสุดท้ายคือสามารถสร้างสรรค์งานศิลปะประเภทนั้น ๆ ได้

การเรียนการสอนในวิชานาฏศิลป์ในระดับประถมศึกษาจึงไม่ใช่เป้าหมายเพื่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสุนทรีย์ภาพเท่านั้น แต่ต้องมุ่งเน้นการจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ในระดับที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์ไทยได้อย่างมีคุณภาพ แต่จากสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนโรงเรียนวัดโคกโพธิ์ ที่ผ่านมานั้นครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยมีจุดมุ่งหมายในการสอนเพียงให้ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ และทำทางรำจากครูแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยไม่มีการพัฒนาวิธีการสอนที่แปลกใหม่ขึ้นมาใช้สอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะสามารถปฏิบัติทำรำได้ถูกต้องและสวยงาม และมีความคิดสร้างสรรค์ทำรำที่แปลกใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการสอนนาฏศิลป์ไทยในวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่ารูปแบบการสอนนาฏศิลป์ไทยภาคปฏิบัติใช้วิธีการสอนโดยการเลียนแบบเป็นหลักและปฏิบัติสืบต่อกันมา โดยถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด (อุษา สบถุภย์. 2536 : บทคัดย่อ) ผลการวิจัยของนฤมล ชันสัมฤทธิ์ (2542 : บทคัดย่อ) ที่กล่าวถึงลักษณะอาจารย์ผู้สอนนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติว่าครูยังคงยึดแนวการสอนแบบเดิมที่เคยสอนมา คือ การสอนแบบการอธิบายและการสาธิต โดยมีครูเป็นศูนย์กลาง บางครั้ง การเรียนการสอนมีความเข้มงวดและมีการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องหลาย ๆ

ครั้ง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดและเบื่อหน่ายในการเรียน ดังนั้นหากมีการพัฒนาเทคนิควิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางศิลปะด้วยนวัตกรรมใหม่ ๆ ย่อมช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีหนึ่งที่น่ามาสอนแล้วได้ผลเป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเป็นแนวการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างทั่วถึงและมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง หรือผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเอง เน้นกระบวนการให้มีประสบการณ์ตรง และฝึกแก้ปัญหา รู้จักวิเคราะห์ สังเคราะห์ และกำหนดทางเลือกตัดสินใจในการดำเนินการอย่างเหมาะสมนอกเหนือจากสิ่งที่กล่าวมาแล้ว กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์จะช่วยพัฒนาคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ส่งเสริมพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อม ๆ กัน การที่ได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และการทำงานร่วมกันจะทำให้บุคคลเข้าใจตนเอง สามารถประเมินปรับปรุงบุคลิกภาพ และพฤติกรรมตลอดจนเสริมสร้างแนวคิดและค่านิยมของตนให้เหมาะสมสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ส่งเสริมการคิดและประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์จะช่วยฝึกทักษะที่จำเป็นบางประการ อันได้แก่ทักษะทางสังคม (Social skill) ทักษะในการค้นคว้า (Study skill) ทักษะทางปัญญา (Intellectual skill) และทักษะในการทำงานกลุ่ม (Group work skill) (วิไลวรรณ สันถะโกมล. 2535 : 20) ซึ่งทักษะดังกล่าวจะช่วยให้สามารถอยู่ร่วมกันได้และทำงานกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น สามารถค้นคว้าหาความรู้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ ตลอดจนแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยหลายเรื่องต่างก็พบผลดีจากการนำกิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้จัดการเรียนรู้ อาทิเช่น ศิริรินทร์า พันธะศรี (2540 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เพ็ญประภา คานปิอ (2546 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีมนุษยสัมพันธ์หลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ วิไลวรรณ พิริยะกฤต (2541 : บทคัดย่อ) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าก่อนเรียนเมื่อเรียนด้วยกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ วรณิ กรวยสวัสดิ์ (2539 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามปกติ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถช่วยพัฒนาความรู้ ทักษะปฏิบัติ และความคิดสร้างสรรค์วิชานาฏศิลป์ จึงเห็นสมควรที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงผลของการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ แตกต่างกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ เกิดทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เช่น รำได้สวยงาม ถูกต้อง คล่องแคล่ว เป็นอัตโนมัติ และมีความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ เช่น การคิดและประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลง โดยผลการวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) ในการประยุกต์ใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนวัดโลกโพธิ์ อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ได้รับการสุ่มเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากห้องเรียนตามสภาพจริง 2 ห้องเรียนจับสลากเป็นกลุ่มทดลองที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ 1 ห้องเรียน

จำนวน นักเรียน 35 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 1 ห้องเรียน จำนวน
นักเรียน 33 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษานี้ประกอบด้วยตัวแปร 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ 2 วิธี ได้แก่

2.1.1 การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์

2.1.2 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ความรู้ของนักเรียน

2.2.2 ทักษะปฏิบัติของนักเรียน

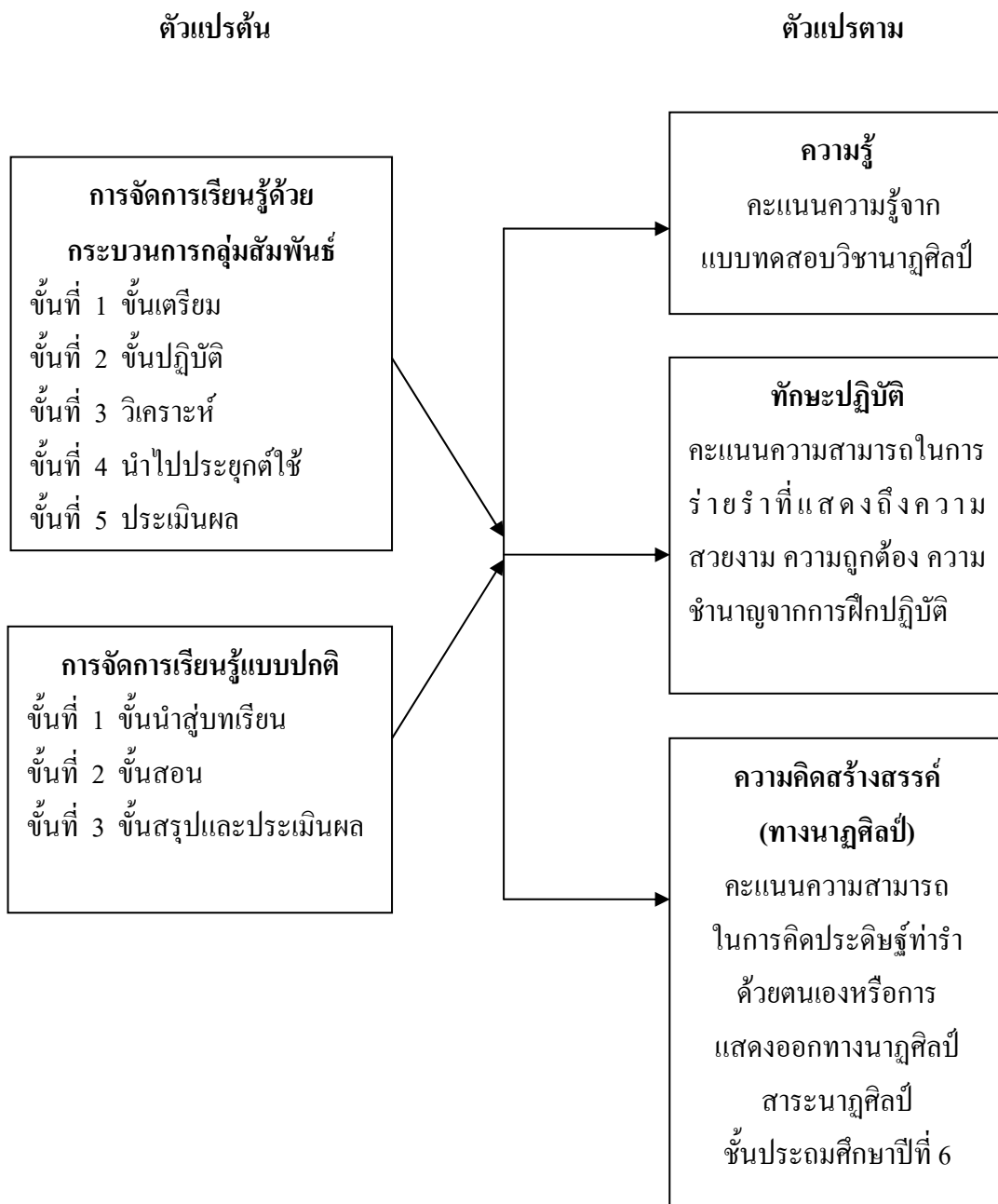
2.2.3 ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ใช้เวลาในการทดลองเท่ากันทั้ง 2 กลุ่ม
โดยทำการทดลองสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งทดลองเพื่อเปรียบเทียบความรู้ ทักษะปฏิบัติและความสามารถในการ
คิดสร้างสรรค์วิชานาฏศิลป์ของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และ
การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ หมายถึง การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เน้นกิจกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง มีการปรึกษาหารือวางแผนการทำงานและร่วมกันวิเคราะห์ประสบการณ์

การเรียนรู้ สรุปลักษณะนำไปประยุกต์ใช้ โดยผู้สอนเป็นผู้ประสานงาน จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 9 แผน ในแต่ละแผนประกอบไปด้วย 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นปฏิบัติ 3) ขั้นวิเคราะห์ 4) ขั้นนำไปประยุกต์ใช้ 5) ขั้นประเมินผล

2. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่สถานศึกษากำหนด โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 9 แผน มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ 1) ขั้นนำสู่บทเรียน 2) ขั้นสอน 3) ขั้นสรุปและประเมินผล

3. ความรู้ หมายถึง คะแนนความรู้ของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดความรู้วิชานาฏศิลป์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ สังเคราะห์และการประเมินคุณค่า ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระนาฏศิลป์

4. ทักษะปฏิบัติ หมายถึง คะแนนความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถในการรำร่า การแสดงผลงานที่มีความถูกต้อง สวยงาม สอดคล้องกับเนื้อร้องและทำนองเพลงแสดงถึงความชำนาญจากการฝึกฝน วัดได้จากแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง คะแนนความสามารถในการคิดประดิษฐ์ทำรำหรือการแสดงออกด้วยตนเองของผู้เรียน ที่แสดงออกถึงการคิดประดิษฐ์ทำรำหรือผลงานสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ที่ไม่เคยมีมาก่อน หรือเป็นการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ให้แตกต่างไปจากเดิม วัดได้จากแบบประเมินความคิดสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มีความรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มีทักษะปฏิบัติสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มีความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เปรียบเทียบกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติในเรื่องความรู้ ทักษะปฏิบัติและความสามารถในการคิดสร้างสรรค์วิชานาฏศิลป์ ได้รับประโยชน์จากการวิจัยดังนี้

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง ที่จะนำความรู้จากผลการวิจัยไปจัดกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลการเรียนของผู้เรียน
2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป